

Arrest

nr. 176 043 van 10 oktober 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 18 mei 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus van 15 april 2016 .

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 augustus 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 september 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat M. KALIN *loco* advocaat F. JACOBS , en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Pakistaanse nationaliteit te bezitten en soenniet te zijn. Sinds uw geboorte in 1992 woont u met uw familie in het dorp Udwal Khurd nabij Gujrat in Punjab. In mei 2015 werd uw broer Q. geslagen en opgenomen in het ziekenhuis, waar hij door medicijnen bijna blind is geworden. Q. vertelde u dat hij werd aangevallen door kennissen van S., de man die volgens hem uw vader heeft vermoord in Spanje in 2005. U hebt daarop alle documenten over uw vaders overlijden verzameld en hebt raad gevraagd aan een advocaat in Gujranwala. In juli 2015 is er een vrouw bij uw moeder gekomen met de mededeling dat ze u naar het buitenland moest sturen omdat uw leven in gevaar was. Twee of drie

dagen na dit bezoek hebt u in het politiekantoor van uw buurt een klacht ingediend over de aanval op uw broer en de moord op uw vader. Toen u de volgende dag terugkeerde naar het kantoor, heeft de politie het rapport gescheurd en gezegd dat er niets gedaan kan worden omdat u geen bewijzen hebt. U bent teruggekeerd naar huis en bent 8 à 9 dagen later naar een vriend aan de andere kant van Gujrat vertrokken, waar u 10 dagen bent gebleven. In augustus 2015 vertrok u uit Pakistan. U reisde over zee tot aan de Iraanse kust en vervolgens over land tot Istanbul. Op 23 november 2015 bent u aangekomen in België, waar u dezelfde dag asiel hebt aangevraagd. Na uw aankomst in België hebt u vernomen dat de handlangers van S. uw broer U. hebben geslagen.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u de volgende documenten neer: uw rijbewijs, een kopie van de identiteitskaarten van uzelf, uw broer Q. en uw moeder, een bundel met documenten over het overlijden van uw vader en het transport van diens lichaam, een afdruk van drie kalenders met een foto van uw vader, een kopie van de overlijdensakte van uw vader, een document van FIAT-IFTA betreffende het transport van uw vaders lichaam, een verzending van DHL.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken, dit om onderstaande redenen.

Ten eerste stelt het Commissariaat-Generaal vast dat u zelf ernstig afbreuk doet aan de gegrondheid van uw asielaanvraag door meermaals aan te geven dat u niet zo zeer naar België bent gekomen vanwege een vrees voor vervolging, maar voornamelijk met het idee dat u hier de moord op uw vader in Spanje in 2005 zou kunnen uitklaren. Op het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) gaf u immers meermaals aan dat u naar Europa bent gekomen met als doel deze moordzaak te laten heropenen: "Daarom ben ik naar hier gekomen" (gehoorverslag CGVS, p. 8); "En daarom heb ik toen besloten dat ik naar Europa zou gaan [...] en de zaak laten heropenen" (gehoorverslag CGVS, p. 22); "U mag me positief geven of negatief geven, dat mag u beslissen, maar het is dat [...] de zaak heropend moet worden" (gehoorverslag CGVS, p. 32). Deze vaststelling doet reeds twijfelen aan de oprechtheid van uw nood tot bescherming.

Het Commissariaat-Generaal stelt zich overigens vragen over de oprechtheid van uw asielaanvraag op basis van uw onderzoek naar bovengenoemde moordzaak, aangezien uw kennis over deze zaak zeer beperkt bleek. Op het CGVS gaf u weliswaar aan dat uw vader in Spanje zou zijn vermoord (gehoorverslag CGVS, p. 22), wat overeenstemt met de aangebrachte documenten en de aan ons beschikbare informatie (zie internetartikel "El Pais" van 6 september 2005, toegevoegd aan blauwe map), maar op DVZ had u vijf keer "Frankrijk" vermeld als het land waar uw vader had gewerkt en werd vermoord (vragenlijst CGVS, p. 2). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, ontweek u de vraag en gaf u enkel aan dat u niet wist of uw vader in 2001 naar "Spanje of Frankrijk of België" was vertrokken, omdat u toen nog erg jong was (gehoorverslag CGVS, p. 5). Deze reactie valt echter niet te rijmen met uw bewering dat u naar Europa was gekomen om op te helderen door wie, waarom en in welke omstandigheden uw vader werd vermoord. Uit uw verklaringen blijkt bovendien dat u al in Pakistan in het bezit zou zijn geweest van de Spaanstalige documenten over het overlijden van uw vader en dat u daar al verder onderzoek naar de zaak zou hebben gedaan (gehoorverslag CGVS, p. 24), waardoor het des te bevreemdender is dat u op het moment van uw asielaanvraag op DVZ nog niet geweten zou hebben in welk land de moord zou hebben plaatsgevonden. Uw gebrek aan kennis over de plaats van de moord tast de geloofwaardigheid van uw asielmotieven dan ook ernstig aan.

Dat u in uw missie om deze zaak te laten heropenen ook allerm minst de lokale middelen hebt uitgeput vooraleer naar Europa te komen, versterkt het vermoeden dat u in werkelijkheid om andere redenen, asiel hebt aangevraagd. Toen u gevraagd werd welke concrete stappen u hebt ondernomen tijdens uw onderzoek in Pakistan, gaf u immers enkel aan dat u naar uw lokaal politiekantoor en naar het leger bent gegaan, maar dat er in beide gevallen niets werd gedaan (gehoorverslag CGVS, p. 28). U kon deze verklaringen echter niet staven met bewijsmateriaal. Uw bewering dat uw klacht de volgende dag door de politie verscheurd werd (gehoorverslag CGVS, p. 22, p. 29), lijkt eerder een excuus. Uit toegevoegde informatie blijkt immers dat u een kopie van uw klacht had moeten krijgen toen deze werd opgenomen ("COI Focus Pakistan: First Information Report"). Dat u deze kopie niet neerlegt ondermijnt reeds de oprechtheid van uw bewering dat u hiertoe naar de autoriteiten stapte. U hebt bovendien geen contact opgenomen met het Pakistaanse ministerie van Buitenlandse Zaken, noch met de Spaanse ambassade in Islamabad, en bent evenmin naar de rechtbank gegaan (gehoorverslag CGVS,

p. 29), hoewel een Pakistaanse advocaat bereid was om de zaak op te nemen: "een van de advocaten zei dat hij wel bereid is om mijn zaak te nemen, maar het zal me 150.000 roepies kosten, omdat hij de documenten zal laten opsturen van Spanje" (gehoorverslag CGVS, p. 30). Het is bevreemdend vast te stellen dat u niet bent ingegaan op dit voorstel, maar dat u er in plaats voor koos om voor 110.000 Pakistaanse roepies een maandenlange, illegale en gevaarlijke reis naar Europa te ondernemen om uiteindelijk naar België, en niet naar Spanje te gaan (gehoorverslag CGVS, p. 22). Dat u veronderstelde dat u in een "ander land" de moordzaak zou kunnen laten heropenen is weinig geloofwaardig, aangezien u op het CGVS zelf opmerkte dat u uit Pakistan bent vertrokken omdat men daar niets kon aanvangen met de Spaanse documenten (gehoorverslag CGVS, p. 22).

Gezien uw gebrek aan kennis over de moordzaak en uw onwil om deze zaak eerst lokaal op te klaren kan er dan ook geen geloof gehecht worden aan uw voornaamste asielmotief, een motief dat op zich al ernstige vragen doet stellen over uw eigenlijke nood aan bescherming.

Ten tweede stelt het Commissariaat-Generaal vast dat de overige elementen die u aanbrengt onvoldoende zwaarwichtig zijn om als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming te worden beschouwd. Tijdens het gehoor op het CGVS gaf u immers zelf aan dat u nooit rechtstreeks bedreigd bent geweest (gehoorverslag CGVS, p. 27), dat de persoon die u zou viseren momenteel in Spanje woont (gehoorverslag CGVS, p. 6) en dat u zijn "mensen" in Pakistan nooit zelf hebt gezien (gehoorverslag CGVS, p. 27). U verwees enkel op een uiterst vage manier naar een bezoek van een vriendin van uw moeder, waarbij u zelf opmerkte dat u niet wist van wie ze gehoord had dat uw leven in gevaar zou zijn (gehoorverslag CGVS, p. 22) en waarom ze u dit nieuws kwam vertellen ("Ik weet niet wat ze in haar hoofd had", gehoorverslag CGVS, p. 25). Ook uw persoonlijke vrees op basis van de voorvallen met uw broers Q. en U. kon u niet aannemelijk maken. Op het CGVS verklaarde u immers dat Q. werd aangevallen in mei, terwijl u bij uw registratie had aangegeven dat dit voorval zich in juni of juli 2015 had voorgedaan (vragenlijst CGVS, p. 1). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, merkte u op dat u de eerste keer ook mei had gezegd. Dit louter ontkennen van uw eerdere verklaring, die u luidop werd voorgelezen, is niet afdoende, aangezien het incident met Q. het vertrekpunt van uw relaas is, dat bovendien ook het verdere verloop van de feiten bepaalt, met name uw ontdekking van de moord op uw vader, uw pogingen om de moordzaak te laten heropenen en uw vlucht uit Pakistan in augustus 2015. Het incident met uw broer U., dat na uw vertrek uit Pakistan zou hebben plaatsgevonden, minimaliseert u dan weer zelf door op te merken dat ze hem "een beetje klappen" hebben gegeven (gehoorverslag CGVS, p. 30). U legt bovendien geen enkel bewijsstuk voor dat uw verklaringen zou kunnen staven. Om bovenstaande redenen besluit het Commissariaat-Generaal dat de door u aangebrachte elementen, als er al enig geloof aan kan worden gehecht, onvoldoende zwaarwichtig zijn om als vervolging of als ernstige schade te worden beschouwd.

Ten derde merkt het Commissariaat-Generaal op dat uw gedrag in Pakistan onverenigbaar is met uw bewering dat uw leven aldaar in gevaar zou zijn. U gaf immers zelf aan dat u pas 2 à 3 dagen na het bezoek van de vriendin van uw moeder naar de politie bent gestapt (gehoorverslag CGVS, p. 28) en dat u daarna nog 8 à 9 dagen thuis hebt gewoond (gehoorverslag CGVS, p. 29) vooraleer u voor 10 dagen naar uw vriend bent gegaan. U verklaarde bovendien dat u tot 2 à 3 dagen voor uw vlucht uit Gujrat als chauffeur hebt gewerkt (gehoorverslag CGVS, p. 12) en dus tot dan in het openbaar zou zijn verschenen, wat de door u ingeroepen vrees wegens de doodsb bedreiging verder ondermijnt. Het Commissariaat-Generaal merkt verder op dat u verklaarde dat ook uw broer U. nog 10 à 15 dagen thuis is gebleven vooraleer hij Pakistan volgens uw beweringen althans, heeft verlaten (gehoorverslag CGVS, p. 30), en dat uw broer Q. op het moment van het gehoor op het CGVS nog steeds thuis woonde (gehoorverslag CGVS, p. 8) en daar ook af en toe buiten kwam ("samen met een vriend of zo, een beetje rondwandelen", gehoorverslag CGVS, p. 25). Het feit dat u nog meerdere weken na het bezoek van de vriendin van uw moeder in uw buurt actief bent geweest, en dat ook uw broers het land pas na enige tijd of helemaal niet hebben verlaten, relativeert de ernst van uw voorgehouden vrees voor vervolging of het lijden van ernstige schade.

Ten vierde maakte u niet aannemelijk dat u niet kon rekenen op de bescherming van de autoriteiten in uw land van herkomst. U beweerde weliswaar dat u na het bezoek van uw moeders vriendin een klacht hebt ingediend bij uw lokale politiekantoor over de aanval op Q., de moord op uw vader en de recente bedreiging (gehoorverslag CGVS, p. 22), maar gaf aan dat u niet verder hebt gezocht naar bescherming nadat deze klacht gescheurd werd. Op de vraag of u ooit overwogen hebt om naar een ander politiekantoor te gaan, gaf u immers een negatief antwoord, en voegde u toe dat men in andere kantoren niet zou luisteren ("Als ik niet naar mijn plaatselijk maar naar een ander kantoor zou gaan,

zouden ze dan luisteren naar mij? Ze gaan enkel luisteren naar mensen die daar wonen” gehoorverslag CGVS, p. 29). Deze uitleg is niet afdoende, aangezien u zelfs niet eens geprobeerd hebt dit vooroordeel te weerleggen door elders een klacht in te dienen, hoewel u aan de rand van een middelgrote stad met meerdere politiekantoren woont en men mag aannemen dat u zich als chauffeur makkelijk kon verplaatsen. Ook uit uw verdere verklaringen op het CGVS blijkt bovendien dat u de lokale beschermingsmogelijkheden niet hebt uitgeput. Zo gaf u aan dat u er nooit aan hebt gedacht om naar de rechtbank te stappen (gehoorverslag CGVS, p. 29), en dat u met de advocaat in Gujranwala enkel over de moord op uw vader en niet over uw eigen problemen hebt gesproken (gehoorverslag CGVS, p. 31). De klacht die u in uw politiekantoor zou hebben ingediend zou overigens dateren van juli (gehoorverslag CGVS, p. 28), terwijl de aanval op Q. al in mei zou hebben plaatsgevonden. Dat u pas laattijdig en eenmalig bescherming zou hebben gezocht bij de autoriteiten doet verder afbreuk aan de gegrondheid van uw vraag om internationale bescherming, temeer daar u zelf op geen enkel moment hebt aangegeven dat u in uw land van herkomst niet op bescherming van de autoriteiten zou kunnen rekenen. Het Commissariaat-Generaal merkt op dat u geen redenen aanhaalde waarom u geen toegang zou hebben tot bescherming van de Pakistaanse overheid.

De door u voorgelegde documenten veranderen bovenstaande vaststellingen niet. Uw rijbewijs en de kopieën van de identiteitskaarten van uzelf, uw broer en uw moeder bevestigen enkel uw identiteit en afkomst, die door het Commissariaat-Generaal niet in twijfel worden getrokken. De bundel met documenten over het overlijden van uw vader en het transport van diens lichaam, de Pakistaanse overlijdensakte en het document van FIAT-IFTA betreffende het transport van uw vaders lichaam tonen aan dat uw vader in 2005 in Barcelona is overleden aan een hersentrauma en dat zijn lichaam werd overgebracht naar Gujrat, maar tonen allerm minst aan dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade zou bestaan. Over de drie kalenders met foto van uw vader, die bij de Spaanse documenten zouden horen, kon u ons geen verdere uitleg geven. De DHLverzending, ten slotte, toont enkel aan dat uw documenten door Q. Ali vanuit Pakistan werden verzonden.

Er dient te worden vastgesteld dat het Commissariaat-Generaal op basis van uw verklaringen noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet kan toekennen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie uitgevoerd door CEDOCA blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici geviséerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt voorts dat veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2015 problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en Khyber-Pakhtunkwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar

u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Punjab te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de omvang van het geweld dat zich in de provincie Punjab voordoet beperkter is dan het geweld dat in Khyber- Pakhtunkwa, FATA en Sindh plaatsvindt. Het geweld in de provincie neemt er de vorm aan van terroristische aanslagen, sektarisch geweld, etno-politiek geweld, en geweld tussen politie en criminelen. Voornamelijk de stad Lahore wordt getroffen door geweld. Niettegenstaande er sprake is van een stijging in het aantal slachtoffers, blijft het aantal conflictgerelateerde burgerslachtoffers laag. Ook in de hoofdstad Islamabad bleef het aantal burgerslachtoffers beperkt.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab met enige regelmaat incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 2, §§ 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48/3 en 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort het EVRM), van artikel 1 van de Conventie van Genève, van artikel 17 van het Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna verkort het procedure KB), van artikel 4 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna verkort de oude Kwalificatierichtlijn), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginzel.

Verzoeker voert in het licht van de zorgvuldigheidsplicht aan dat de verweerder rekening dient te houden met alle elementen die inherent zijn aan de afkomst of inherent zijn aan de samenleving waartoe betrokkene behoort en deel uitmaken van het profiel van verzoeker. *In casu* zou moeten rekening gehouden worden met het feit dat verzoeker een vrouw zou zijn, die reeds het voorwerp zou uitgemaakt hebben van vervolgingen en herhaaldelijke mishandelingen en bedreigingen en met het feit dat zij politiek en als persjournalist actief zou zijn.

Volgens verzoeker is de bestreden beslissing enkel gebaseerd op de analyse en het besluit van verweerder dat hij enkel en alleen naar Europa is gekomen om de waarheid te zoeken rond de moord op zijn vader. Deze vaststelling werd niet meegedeeld aan verzoeker zodat hij niet de kans heeft gekregen om zich te verdedigen tegen deze analyse. Dit terwijl verzoeker tegelijk naar Europa is gevlucht omdat hij vreesde hetzelfde lot te ondergaan als zijn broers, waarvan een blijvend gehandicapt is gebleven als gevolg van een aanval. Verweerder zou aan de verklaringen van verzoeker voorbij zijn gegaan en enkel de verklaringen hebben weerhouden die zijn stelling staven, bovendien uit hun context gehaald. Verzoeker erkent dat zijn doel is de waarheid te achterhalen achter de moord op zijn vader, dit aan te klagen en gerechtigheid te zoeken, doch als gevolg hiervan mag en kan niet voorbij gegaan worden aan het gevaar dat deze opdracht inhoudt. Dit risico analyseren is de taak van verweerder, zelfs indien een asielzoeker deze vrees niet zou uitdrukken. *In casu* heeft verzoeker wel degelijk de vrees

voor bedreigingen, fysieke aanvallen of moord uitgedrukt en zou verweerder deze vrees niet onderzocht hebben, hetgeen tot een onvolledige en incorrecte analyse aanleiding zou gegeven hebben.

Vervolgens meent verzoeker dat verweerder hem op geen enkel ogenblik de vraag naar de bescherming door de Pakistaanse autoriteiten zou gesteld hebben. Daarnaast heeft hij herhaaldelijk verduidelijkt dat het gezin [van de moordenaar van diens vader] politiek actief, rijk en invloedrijk was en er niets tegen die mensen kon gedaan worden. Volgens verzoeker blijkt uit de informatie van verweerder dat de effectieve bescherming in de regio van Punjab onbestaande blijkt waarbij hij de paragraaf uit de bestreden beslissing citeert die ingaat op de geweldssituatie in de provincie Punjab en benadrukt dat het geweld in die provincie de vorm aanneemt van terroristische aanslagen, sektarisch geweld en etno-politiek geweld tussen politie en criminelen. Het dossier zou in dit verband onvolledig zijn, hetgeen aanleiding zou moeten geven tot de vernietiging van de bestreden beslissing voor verder onderzoek.

Aangaande de subsidiaire bescherming tenslotte, citeert verzoeker artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij hij meent in aanmerking te komen voor het reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing en op een ernstige bedreiging voor het leven als gevolg van de precare veiligheidssituatie waarbij hij benadrukt dat met zijn soennitische religie rekening moet worden gehouden.

2.2. Documenten

Verzoeker heeft ter zitting de volgende documenten voorgelegd:

- Een "out door patient ticket" van 27 mei 2015 waarin wordt gesteld dat Q.A., zoon van A.A. op 2 mei 2015 met ernstige hoofdwonden in het ziekenhuis werd opgenomen en na 25 dagen werd ontslagen met doorverwijzing naar een oogspecialist op 27 mei 2015
- Handgeschreven document van 11 april 2016 met handgeschreven Engelse vertaling van klacht van S.A., vrouw van A.A. bij de politie over een aanval op mevrouw S.A. en een van haar zonen op 10 april 2016
- Schrijven van M.K.N. van 23 mei 2016

Verweerder heeft voorafgaandelijk aan de zitting op grond van artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota overgemaakt met daarbij gevoegd de COI Focus Pakistan. Security Situation van 18 april 2016.

2.3. Bevoegdheid

De Raad beschikt op grond van artikel 39/2, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet) inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, personen die reeds in een ander unieland erkend zijn of de "technische" weigeringen die geen betrekking hebben op de gegrondheid van de aanvraag, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Gedr. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratoire opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

De Raad kan de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vernietigen hetzij omdat aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, hetzij omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de bevestiging of hervorming van de bestreden beslissing zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen (artikel 39/1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet).

2.4. Onderzoek van de aanvraag in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker klaagt de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991 evenals de schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Dit onderdeel van het middel kan niet worden aangenomen.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal de verplichting op om zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden, wat inhoudt dat hij zijn beslissingen moet stelen op een correcte feitenvinding.

Aangaande de correcte feitenvinding voert verzoeker de schending aan van artikel 4 van de oude Kwalificatierichtlijn en meer bepaald waar dit artikel stelt dat de lidstaat de taak heeft om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met de verzoeker te beoordelen (thans artikel 4, 1 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking). Deze bepaling werd deels omgezet in artikel 27 van het voormelde procedure KB.

Ook de aangevoerde schending van artikel 17, § 2 van het procedure KB heeft betrekking op het gehoor als instrument voor een correcte feitenvinding door de verplichting voor verweerder om verzoeker met tegenstrijdige verklaringen vastgesteld tijdens het gehoor te confronteren.

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel worden onderzocht in het licht van de relevante regelgeving.

Artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet luidt in zijn eerste paragraaf als volgt: *“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”* Artikel 1 van het voormelde Vluchtelingenverdrag stelt dat een “vluchteling” de persoon is: *“Die, [...] uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

De Raad wijst er op dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel op de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te

staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan indien aan de voorwaarden van artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet is voldaan. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid weliswaar niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, op een individuele, objectieve en onpartijdige wijze te toetsen en dit in het licht van de onderzoeks- en samenwerkingsplicht van de commissaris-generaal (HvJ 22 november 2012, MM v. Ireland, C-277/11, §§ 64-67). Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een erkenning of toekenning van een internationale beschermingsstatus kunnen rechtvaardigen.

Waar de raadsvrouw van verzoeker in het licht van het zorgvuldigheidsbeginsel heeft aangevoerd dat verweerder moest rekening houden met het persoonlijk profiel van verzoeker als vrouwelijke persjournaliste die politiek actief was en in die hoedanigheid het voorwerp heeft uitgemaakt van vervolgingen en mishandelingen en bedreigingen, gaat zij hierbij volledig voorbij aan het huidige profiel van haar cliënt, met name een man, die verklaarde niet politiek actief te zijn en als job voor de overheid heeft gewerkt om gasmeters te herstellen of als chauffeur. Dit onderdeel van het enig middel mist bijgevolg feitelijke grondslag.

Verzoeker kan evenmin gevolgd worden in zijn standpunt dat de bestreden beslissing enkel zou gebaseerd zijn op de analyse dat hij enkel en alleen naar Europa is gekomen om de waarheid te zoeken rond de moord op zijn vader. Vooreerst merkt de Raad dienaangaande op dat de overtuiging van verweerder dat verzoeker voornamelijk naar België is gekomen om de moord op zijn vader in 2005 verder uit te klaren veeleer dan uit vrees voor vervolging, duidelijk steunt op de herhaaldelijke verklaringen van verzoeker in die zin tijdens zijn verhoor bij verweerder op 5 april 2016. Zo stuurde verzoeker herhaaldelijk aan op het contacteren van de Spaanse autoriteiten en de Verenigde Naties teneinde het dossier van zijn vader te heropenen. Verzoeker zijn slotwoorden tijdens het gehoor waren zelfs *“U mag me positief geven of negatief geven, dat mag u beslissen, maar het is dat er documenten moeten opgestuurd worden naar de VN, en de zaak heropend moet worden. En tot er iets geweten is in een dossier mag u me hier in een kamp houden, ik wil gewoon weten wat er gebeurd is met mijn vader.”* Desalniettemin heeft verweerder het relaas niet zuiver als een strafrechtelijke kwestie bestempeld, maar is de bestreden beslissing wel degelijk ingegaan op de vrees van verzoeker dat hij hetzelfde lot zou ondergaan als zijn broers die geweld vanwege de aanhangers van de moordenaar van zijn vader zouden ondergaan hebben. Verweerder heeft het relaas op belangrijke punten echter niet geloofwaardig geacht, of is van oordeel dat de aangehaalde vervolgingsfeiten van de broers onvoldoende zwaarwichtig zijn om als vervolging of als ernstige schade te worden beschouwd en meent eveneens dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt niet te kunnen rekenen op de bescherming van de Pakistaanse autoriteiten. Verweerder heeft zich bijgevolg niet gelimiteerd tot de partiële vaststelling dat verzoeker in hoofdzaak de moord op zijn vader trachtte op te helderen bij zijn vertrek uit Pakistan en heeft wel degelijk gerichte vragen gesteld tijdens het gehoor om na te gaan of het gevaar dat volgens verzoeker samenhangt met dit onderzoek de erkenning of toekenning van een internationale beschermingsstatus rechtvaardigt. Verzoeker kan niet ernstig stellen dat die vrees of dit risico door verweerder niet is onderzocht en er bijgevolg een onvolledig onderzoek naar de nood aan bescherming zou zijn gedaan.

Waar verzoeker meent dat hij zich tegen die analyse, m.n. dat het ophelderen van de moord het hoofdmotief voor vertrek was, niet heeft kunnen verweren omdat dit hem niet werd meegedeeld weze aangestipt dat deze analyse geen “tegenstrijdigheid” betreft waarbij verweerder op grond van artikel 17 van het procedure KB in principe ertoe gehouden is verzoeker hiermee te confronteren. Bovendien stelt het Hof van Justitie in zijn arrest C-277/11 van 22 november 2012 waarin artikel 4 van de oude Kwalificatierichtlijn en meer bepaald de samenwerkingsplicht van de Lidstaten wordt geïnterpreteerd in zijn paragrafen 60 en 61 dat: *“Wat echter de strekking betreft van de krachtens artikel 4, lid 1, tweede zin, van richtlijn 2004/83 op de betrokken lidstaat rustende plicht tot samenwerking met de verzoeker, kan niet worden ingestemd met de door M. aangevoerde stelling dat dit voorschrift de voor de behandeling van het verzoek om subsidiaire bescherming bevoegde nationale autoriteit verplicht om de verzoeker, alvorens een negatieve beslissing over dit verzoek te nemen [...], de elementen moet meedelen waarop zij die beslissing wil baseren en betrokkene de gelegenheid moet geven hierbij*

opmerkingen te maken.” 61: *“Een dergelijk vereiste kan namelijk niet uit de bewoordingen van de betrokken bepaling worden afgeleid. Indien de Uniewetgever de bedoeling had gehad om de lidstaten verplichtingen op te leggen als die welke M. suggereert, zou hij dit uitdrukkelijk hebben bepaald.”* Ook in het licht van een onderzoek naar de vluchtelingenstatus blijkt uit de bewoordingen van artikel 4 van de oude en nieuwe Kwalificatierichtlijn niet dat verweerder ertoe gehouden zou zijn om de conclusies van zijn analyse voorafgaandelijk aan het nemen van de bestreden beslissing aan verzoeker kenbaar te maken.

De Raad kan verzoeker geenszins volgen waar hij meent dat verweerder helemaal voorbij zou zijn gegaan aan zijn juiste en spontane verklaringen en inlichtingen, enkel die zou weerhouden die zijn stelling staven en de verklaringen *“totaal uit hun context”* zou halen, noch dat hij niet zou geconfronteerd geweest zijn met verschillende tegenstrijdigheden. Zoals blijkt uit de vragenlijst die werd ingevuld bij de Dienst Vreemdelingenzaken op 13 januari 2016 heeft verzoeker inderdaad tot 5 maal toe verklaard dat de moord op zijn vader in Frankrijk is gebeurd terwijl hij bij verweerder aangaf dat het in Spanje is gebeurd. Verzoeker werd met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd waarop hij antwoordde dat hij in 2001 niet wist of zijn vader naar Spanje, Frankrijk of België was gegaan gezien zijn jonge leeftijd. Ook al kan aangenomen worden dat verzoeker het op zevenjarige leeftijd in 2001 niet wist, kan de Raad wel de bedenking van verweerder volgen dat deze verklaring niet valt te rijmen met de verklaring van verzoeker dat hij onder meer naar België is gekomen in 2015 om het onderzoek naar de moord op zijn vader een nieuwe impuls te geven, noch valt te rijmen met zijn verklaringen in Pakistan reeds in het bezit geweest te zijn van alle Spaanse documenten over het overlijden van zijn vader die hij bij zijn asielaanvraag heeft voorgelegd. Ter zitting opnieuw met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd, verklaart verzoeker nu anders dat hij de vraag in het eerste verhoor niet had begrepen en zich onmiddellijk heeft gecorrigeerd. De Raad meent echter dat deze verklaring niet overtuigend is nu de vraag heel ruim was geformuleerd, m.n. *“Geef een kort overzicht van alle feiten die hebben geleid tot uw vlucht uit uw herkomstland”* en verzoeker op de vraag op samenhangende wijze heeft geantwoord en eenduidig verschillende keren Frankrijk heeft vermeld. Van enige spontane correctie is evenmin sprake, noch in het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken, noch bij verweerder. Ook de minder zware tegenstrijdigheid over de maand waarin broer Q. werd aangevallen, is aan verzoeker tijdens het gehoor voorgelegd geweest.

Eveneens heeft verzoeker nagelaten in te gaan op de bedenking van verweerder dat de vervolgingsfeiten of aangebrachte elementen inzake de problemen van de broers niet zwaarwichtig genoeg zijn om als vervolging of als ernstige schade te worden beschouwd. Zo vindt de bedenking van verweerder dat verzoeker zelf nooit rechtstreeks is bedreigd, dat de persoon die hem zou viseren in Spanje woont en dat hij de aanhangers van die persoon nooit zelf heeft gezien, steun in de verklaringen zoals weergegeven in het gehoorverslag en brengt verzoeker hiertegen geen verweer. Verzoeker stipt in zijn verzoekschrift wel aan dat een van zijn broers een handicap heeft overgehouden aan een aanval van de aanhangers van S., maar de oorzaak van de visuele handicap van broer Q. is onduidelijk. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken en bij verweerder wijdt verzoeker de visuele handicap aan de medicatie die zijn broer in het ziekenhuis heeft gekregen waarbij verzoeker verklaarde dat overheidsziekenhuizen niet zo goed zijn in Pakistan. Ter zitting echter verklaart verzoeker dan weer dat zijn broer opzettelijk door de dokters slecht zou behandeld geweest zijn en dat de dokters zelfs betaald zouden geweest zijn om verzoekers broer slechte medicijnen te geven. Niet alleen strookt deze verklaring niet met eerdere verklaringen waarbij de handicap aan de slechte kwaliteit van een overheidsziekenhuis werd toegeschreven, ook het stuk dat verzoeker ter zitting heeft voorgelegd aangaande het verblijf van diens broer in het ziekenhuis en dat hij na 25 dagen werd doorverwezen naar een oogspecialist, brengt geen duiding over de oorzaak van de oogproblematiek en van de daders die achter de hoofdletsels zaten waarvan sprake in het attest. Het derde stuk dat verzoeker heeft voorgelegd ter zitting, die van het dorpshoofd zou afkomstig zijn, stelt dan weer dat broer Q. zijn ogen verloor bij de aanval zelf. Dit ondersteunt de eerdere verklaringen van verzoeker bijgevolg ook niet daar het weer een andere versie geeft van de oorzaak voor de visuele handicap van broer Q. Ook wat betreft de problemen van broer U. heeft verzoeker zelf verklaard dat het niet meer dan om enkele klappen ging.

Tot slot is de bestreden beslissing onder meer gesteund op het feit dat verzoeker niet aannemelijk zou gemaakt hebben, geen bescherming van diens autoriteiten te kunnen krijgen. Verweerder wijst erop dat verzoeker weliswaar verklaart bij de lokale politie en het leger te zijn gegaan, maar hij acht het vreemd dat verzoeker geen First Information Report (hierna verkort FIR) kon voorleggen, nu uit de informatie die ook aan het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat men een kopie van de klacht krijgt als die wordt opgenomen. De verklaring dat de politie de volgende dag de klacht zou verscheurd hebben, acht verweerder niet afdoende. Tegelijk merkt verweerder op dat het vreemd is dat verzoeker niet is ingegaan op het aanbod van een Pakistaanse advocaat om de zaak op te nemen omwille van de

kostprijs, terwijl verzoeker wel bereid is geweest om een bijna even hoog bedrag te betalen aan smokkelaars om te vluchten naar België en niet naar Spanje. Ook acht verweerder het aangetoond dat verzoeker niet alle lokale beschermingsmogelijkheden heeft uitgeput nu verzoeker nooit heeft overwogen naar de rechtbank te stappen of naar een ander politiekantoor te gaan, nadat hij zou geconfronteerd geweest zijn met het verscheuren van zijn klacht in het eerste politiekantoor. Verweerder stipt hierbij aan dat dit nochtans van hem kon verwacht worden, nu hij woonde aan de rand van een middelgrote stad, met meerdere politiekantoren en hij zich als chauffeur makkelijk kon verplaatsen.

Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dienaangaande dat hij nooit de uitdrukkelijke vraag heeft gekregen naar de beschermingsmogelijkheden door de Pakistaanse overheid en tegelijk herhaaldelijk heeft verklaard dat het gezin [van de ouders] politiek actief, rijk en invloedrijk was en dat er daarom niets tegen die mensen kon gedaan worden. Vooreerst kan de Raad niet volgen waar verzoeker stelt dat geen uitdrukkelijke vragen over de beschermingsmogelijkheden door de Pakistaanse overheid zouden gesteld geweest zijn. Verweerder heeft blijkens het gehoorverslag juist tal van vragen gesteld om na te gaan welke inspanningen verzoeker in Pakistan zelf had gedaan teneinde bescherming te bekomen (pagina's 28, 29 en 30 bovenaan van het gehoorverslag van 5 april 2016). In zijn antwoord waarom hij bijvoorbeeld niet naar een ander politiekantoor is gegaan, verklaarde verzoeker dat men in een lokaal politiekantoor enkel luistert naar mensen die daar ook wonen. Verzoeker legde de reden hiervoor dus niet bij het feit dat zijn belagers rijk en invloedrijk waren. Evenwel blijkt uit de COI Focus Pakistan aangaande het FIR, dat is gevoegd aan het administratief dossier, dat een FIR alleen kan geregistreerd worden door de politie in het eigen rechtsgebied waar het misdrijf heeft plaatsgevonden. In deze zin kan verzoeker dus in zekere mate gevolgd worden waar hij stelt dat "men enkel luistert naar mensen die daar ook wonen" nu een territoriale voorwaarde blijkt te bestaan gelinkt aan de plaats van het misdrijf voor het opmaken van een FIR.

De reden waarom zijn rapport over de klacht in het eerste kantoor door de politie van het district van verzoeker werd verscheurd de dag nadien, verklaarde verzoeker door erop te wijzen dat hij geen bewijzen had en door erop te wijzen dat S. en zijn drie broers heel rijk zijn, de politie omkopen en de regering ook van N-league is. Verzoeker kan bijgevolg ook gevolgd worden waar hij in zijn verzoekschrift onderstreept dat verweerder bezwaarlijk kan stellen dat hij op geen enkel moment zou aangegeven hebben niet in Pakistan op bescherming van de autoriteiten te kunnen rekenen. Tegelijk meent de Raad dat de andere motieven, en in hoofdzaak het motief dat verzoeker niet is ingegaan op het aanbod van een Pakistaanse advocaat om de zaak op te nemen en voor de rechter te brengen, of het feit dat verzoeker van zijn klacht bij zijn lokaal politiekantoor geen FIR kon voorleggen, die eerst wel zou zijn opgemaakt door de politie maar een dag later verscheurd zou zijn door diezelfde politie, volstaan om te motiveren waarom verzoeker wordt geacht niet alle interne beschermingsmogelijkheden te hebben uitgeput. De Raad acht het immers vreemd dat indien zijn belagers effectief zo rijke en invloedrijke mensen zijn, de lokale politie in eerste instantie wel bereid is geweest een FIR op te maken om het de volgende dag te verscheuren. Bovendien blijkt uit de COI focus over FIR in Pakistan, dat indien men met een politieofficier te maken krijgt die de registratie van de klacht toch zou weigeren, die weigering kan gemeld worden aan de Sub-Divisional Police Officer of aan de Superintendent of Police of nog aan de District Police Officer. Verzoeker toont evenmin aan van die interne beschermingsmiddelen gebruik gemaakt te hebben.

Ter zitting legt verzoeker een handgeschreven stuk 2 voor met Engelse vertaling dat een "PV" zou zijn van een klacht van zijn moeder bij de politie aangaande een nieuw voorval op 10 april 2016 waarin wordt verklaard dat de aanhangers van S. opnieuw bij de moeder van verzoeker zijn binnen gevallen op zoek naar de zonen U. en verzoeker. Verweerder voert ter zitting aan dat dit stuk wat betreft de lay-out niet conform is aan een FIR en dat zelfs indien de klacht is aangetoond, daarom nog niet de inhoud ervan is aangetoond. De Raad stelt inderdaad vast dat de voorgelegde klacht, geenszins voldoet aan de vormelijke kenmerken van een FIR zoals weergegeven in de voormelde specifieke COI focus over de FIR in Pakistan, dermate dat uit de stuk niet kan afgeleid worden dat verzoekers moeder over het voorval effectief een klacht bij de politie heeft neergelegd.

Tot slot meent verzoeker dat de beweerde mogelijke nationale bescherming sowieso niet te verenigen is met de geweldssituatie in Punjab waarbij hij uit de bestreden beslissing citeert dat er terroristische aanslagen, sektarisch geweld, etno-politiek geweld en geweld tussen politie en criminelen plaatsvindt. Deze motieven hebben echter duidelijk betrekking op de algemene geweldssituatie in Punjab en niet op de mogelijkheid van de nationale autoriteiten om in het kader van het moordonderzoek en de gevolgen die dit voor verzoeker zijn broers zou gehad hebben een effectieve bescherming in de zin van artikel 48/5, § 2 van de Vreemdelingenwet te bieden. Minstens heeft verzoeker, noch zijn raadsman door deze eenvoudige verwijzing aannemelijk gemaakt dat de geweldssituatie in Punjab dermate ernstig is, dat de

nationale autoriteiten redelijkerwijs niet de mogelijkheid hebben om de nodige bescherming te bieden, noch vindt dit steun in de actuele landeninformatie die bij het dossier is gevoegd.

De Raad is dan ook van oordeel dat de bestreden beslissing aangaande de vluchtelingenstatus is gestoeld op de voormelde motieven die steun vinden in het administratief dossier en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Verzoeker kon niet aannemelijk maken een gegronde vrees te hebben voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.5. Onderzoek van de aanvraag in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

Volgens de bepalingen van artikel 48/4, § 1 wordt de subsidiaire beschermingsstatus toegekend aan: *“de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.”*

Volgens paragraaf 2 bestaat ernstige schade uit:

“a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

In het verzoekschrift stelt verzoeker dat hij om voormelde redenen vreest het slachtoffer te worden van een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in zijn herkomstland. Echter nu verzoeker, zoals *supra* gesteld, niet heeft kunnen weerleggen dat zijn hoofdmotief voor zijn vertrek het ophelderen van de moord op zijn vader betreft en geen gegronde vrees heeft kunnen aannemelijk maken voor vervolging gestoeld op de risico's die zijn verbonden aan dit onderzoek omwille van de *supra* vermelde redenen, heeft verzoeker evenmin aannemelijk gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft de veiligheidssituatie stelt verzoeker op summiere wijze dat de veiligheidssituatie steeds precair blijft en er moet rekening gehouden worden met de soennitische religie van verzoeker. Met deze summiere verklaring weerlegt verzoeker de conclusie niet van verweerder die erkent dat er zich in de provincie Punjab met regelmaat incidenten voordoen, maar dat er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van “open combat” of van hevige, voortdurende of ononderbroken gevechten zodat het niveau van willekeurig geweld niet dermate is dat men kan aannemen dat een burger die terugkeert naar Punjab louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Verweerder heeft zich hiervoor gesteund op de actuele informatie gevoegd aan het administratief dossier. Het feit dat verzoeker soenniet is, doet geen afbreuk aan die conclusie, nu hij overigens deel uitmaakt van een religieuze meerderheid in Pakistan.

Concluderend stipt de Raad aan dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat in Punjab een ernstige bedreiging voor zijn leven bestaat als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

2.6. Verzoek tot vernietiging

Zoals *supra* reeds gesteld kan de Raad enkel tot een vernietiging overgaan hetzij omdat aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, hetzij omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de bevestiging of hervorming van de bestreden beslissing.

De Raad heeft echter geen substantiële onregelmatigheid vastgesteld en kan op basis van de elementen uit het administratief dossier komen tot de bevestiging van de bestreden beslissing. Bijgevolg is er geen reden voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien oktober tweeduizend zestien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES